

Гајић је стварно чудна особа. Најпре ми спочита да сам кривотворитељ и ноторни игнорант због онога што сам, у тексту "А", написао о Антонићу. Онда му ја, стрпљиво и нежно, скренем пажњу на то да се ушепртљао, да је штошта испревиђао, те да му се фалсификат причинио. У реду, одвраћа Гајић разборито, у тексту "А" заиста нема онога због чега сам те назвао фалсификатором, ноторном незналицом, кретенем и будалом, али у тексту "Б", такође посвећеном Антонићу – има. Дакле, закључује Гајић нешто мало мање разборито, ипак сам ја (то јест Гајић) у праву, односно ти си (то јест ја, Миленковић, писац текста "Б") фалсификатор, ноторна незналица, будалетина и кретен. И све тако и у том стилу. И како сад озбиљно да се мачујем са овим нашим патриотама кад нису у стању ни кашику устима да принесу, а да себи не нанесу озбиљне повреде?! Наш се мускетар ( *notre mousquetaire*) размлатарао унаоколо (кашиком? мачем? пендреком?) па кога докачи. Најпре је, будући невешт, самог себе искасапио управо невероватном количином небулоза, али је, нимало наивно, дохватио и недужног Антонића. (Добро, у реду, није Антонић недужан, али чак ни он није заслужио да га Гајић брани.)

Да резимирам, па да се разиђемо.

Логика којом патриотско-патријархални поглед на свет прилази (српској) култури иста је она логика која је обезвредила све чега се дотакла – нације, националног, државног и политичког интереса, патриотизма, државе, друштва, здравог разума, уљудности (видети под "Гајић"). Савршено је, утолико, небитно што су садашњи патријарси патриотско-патријархалног блока у пређашњем животу били Милошевићеви противници: логиком националног они обезбеђују пуну легитимност и континуитет Милошевићевој политици, а будући да је реч о логици сасвим је свеједно да ли се човек одазива на Милошевић, Коштуница, Гајић, Анђелина Жоли, Паја Патак, Махатма Ганди или Антонић. У таквој поставци култура није циљ, него средство. Ратно. Књига Игора Ивановића Култура и идентитет обично је ђуле које се, као ђуле, а не као смислени културни производ, у логици националног мора подржати зарад виших, националних интереса, а не зато што вреди (не вреди). Није битно што је ђубре, важно је да је наше. Дакле, од ђубрета направити питу, па се правити (луд) да је реч о "срнећим леђима". Зашто? Зато што тако налаже наша ствар ( *cosa nostra* ).

Ово су, чини ми се, озбиљне замерке, на које се одговара неозбиљно. Штета је, наравно, што речени светоназор није истакао бољег мачеваоца. Ако га има, то јест.

PS. Гајићев проблем није у томе што не зна. То је у реду. Проблем је што не зна колико не зна. Ко је, Гајићу, суверен код Карла Шмита? Народ. У својој пословичној недочитаности, међутим, Гајић брка суверена са представником (репрезентантом) суверена, рецимо са председником Републике. (Седи, Гајићу, један!) Као суверен народ је тај који бира непријатеља. Како народ бира непријатеља? Народном вољом. И како се, Гајићу, образује народна воља? Између осталог и тако што "независни", утицајни (б)аналитичари блиски власти (репрезентанту суверена) опсењују простоту, хушкају народ и утерују га у тор глупости својим небулозним културним политикама. Све ово је – и ту је Гајић у праву – штреберска ствар, опште место које би свако ко је уопште чуо за Карла Шмита морао да зна, или, ако не зна, барем да ћути. Али не и Гајић. Он, напосто, не зна колико не зна.